

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. Solemnitas SS. Sacramenti, De Conversatione Domini,
manifestata in SS. Sacramento. Quibus amarum est conversari cum
Christo, delicias ejus convertunt in amaritudinem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Hi. Aliquando res ipsa decipiunt homines & dicunt: ecce postquam cepi esse Christianus; nunquid non es dolet caput, aut quia Christianus est quid habet plus à me? O vita arida, attendi iuxta te vitam nudam in hyberno sed non aridam per aestatis vim. Et veniet Dominus honor noster qui latet in radice, & tunc exaltabit cornu populi sui. Itemque in hunc Psalmi trigelimi versum,

Abscondes eos in abscondito vultus tui, ESTO, inquit, domus eius, & erit domus tua; habitet in te, & tu habitabis in eo; si eum exaspera in hoc saculo, in corda tuo: ille post hoc saculum, excipiet te vultu suo.

Psalm. 30.

Vide in 1. parte, die 14. Januarij.
Nemo securè apparet, nisi qui libenter latet.

FERIA QUINTA.
SOLEMNITAS
SANCTISS. SACRAMENTI.
DE CONVERSATIONE DOMINI MANIFESTATA
IN SANCTISSIMO SACRAMENTO.

Hic est Deus noster, & non estimabitur alius adversus eum. Hic adinvenit omnem viam disciplina: post hæc, in terris visus est, & cum hominibus conversatus est. Baruch. 3.

Dilicia mea esse cum filiis hominum. Prov. 8.

VERITAS PRACTICA

Quibus amarum est conversari cum Christo, delicias eius convertunt in amaritudinem.

RATIO EST, Quod cum delicia Christi sint conversari cum hominibus, delicias illas convertunt in amaritudinem, qui amarum Christo reddunt suam conversationem.

Sed quibus amarum est cum Christo conversari, amarum Christo reddunt suam conversationem.

Ergo illi delicias Christi convertunt in amaritudinem; quod sanè est & multum commune & multum execrabile.

I. PUNCTUM.

DE Christo Domino conversante inter homines dum viveret, tria possent fructuosè cogitari. Primum quam facilis semper esset & accommodatus ad omnes excipiendos; idcirco *fructus campi* dicitur non hortorum: & *lilium convallium* non montium quia liberius itur ab omnibus in campos

Cant. 2.

quam in hortos qui clausi sunt, & in convalles facilius descenditur quam in montes ascendatur. Secundum, quam suavis esset & jucunda conversatio de qua scilicet dictum erat: *Non habet amaritudinem conversatio illius, nec radium convicius illius, sed latitiam & gaudium.* Tertium denique, quam esset benefica, fructuosa & utilis; ut qui bene omnibus vellet & faceret, quantum in se erat, & omnes ad se ideò invitaret: *Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* Idque unum dolerat maxime si venire nollent: *Et non vultis venire ad me ut vitam habeatis.*

Sap. 8.

Matth. 11.

Joan. 5.

Hæc autem tria quam facile appareant in sanctissimo Sacramento quis non videt? quid facilius ad aditum? quid familiarius ad congressum? quid suavius ad usum? quid ad fructum utilius? Certè dum Christus viveret, sic in uno se continebat loco ut non esset in alio? at modò quam in multis & diversis! Sic uni sæpe se homini applicabat, ut non sic aliis intenderet; at modò simul omnibus qui se volent. Sic invitabat ad se omnes, ut tamen Discipulos & Apostolos haberet conjunctiores: jam verò singuli facti sunt eius contubernales, convivæ & commensales. *Intra te*

Dant. 39.
ost

2 Cor. 6.

Deus. 4.

Sap. 6.

est in ore tuo, & in corde tuo. Intra nos habitat in nobis manet & vivit Vos enim estis templum Dei vivi, sicut dicit Deus: & ipsi erunt mihi populus. NEQUE enim est aut fuit aliquando tam grandis natio qua habeat Deos appropinquantibus sibi, sicut adest nobis Deus noster. Hæc est divina Sapiencia, quæ cū semper tum hodie, sicut aiebat Sapiens, Praoccupat qui se concupiscunt ut illis se prior ostendat Qui de luce vigilareris ad illam, non laborabit, assidentem enim illam foribus suis inveniet, quoniam dignos se ipsa circumit quaerens. & in visis ostendit se hilariter, & in omni providentia occurrit illis. Quid familiarius, & quid aptius ad solemnitatem hodiernam?

Denique sicut nulla vox est qua suam hanc facilitatem Sapiencia potuerit expressius significare quam vox ista: Delicia seu quod voce designatur, delicia mea esse cum Filijs hominum. Sic nulla res est qua vocem illam verius impleverit, & certius notificaverit quam hoc divinisimo, Sacramento, quo se nobis communicat & nobiscum conversatur. Quamobrem advertant ij, quibus amarum est sic familiariter & frequenter cum Christo conversari, advertant quàm sint Christo injurij, quam iniqui & offensi; Sic enim suaviore eius delicias convertunt in amaritudinem? Patumae tibi hoc videtur injuriosum & iniquum?

Quomodo autem per eos amarefcent Christi deliciae, non potest melius declarari quam si dicatur amarum fieri Christo, quod cum hominibus converteretur. Nam si suas ipse in familiari cum hominibus conversatione ponit delicias, profecto qui hanc eius conversationem reddet amarâ, amaras eius reddet delicias: sicut amara mors dicitur, quod separando corpus ab anima, vitam tollat in qua erant eius deliciae. Sic enim se parat amara mors: inquebat ille Rex moriturus: sic amaræ sunt deliciae quando tollitur vel quâdo in amarefcent conversatio, in qua deliciae ponebantur. Va qui dicitis malum bonum, & bonum malum: ponentes amarum in dulce, & dulce in amarum!

II. PUNCTUM.

SED quibus amarum est cum Christo conversari, amarum Christo reddunt suâ conversatione Non potest enim non esse amarum Christo, videre animos sic à se alienos, ut durum sibi & amarum putent eum ipso conversari. Quid invenerunt in me iniquitatis? Quid molestiae? quid injustitiae? Popule meus quid feci tibi, aut quid mo-

lestus fui tibi? responde mihi. Durum forte putabunt & molestum, quod non possint cum eo conversari, quin negotijs vel curis suis & cupiditatibus modum ponant. Esto sanè, ponatur modus immodicus cupiditatibus, adeone verò hoc durum dici debet, ut propterea non sit cum Christo conversandum? Hoc est scilicet, hoc est quod non potest non illi esse amarum, cum videat animos caelo advocatos sic immodicis addictos cupiditatibus ut modum tenere nolint? Renuerunt accipere disciplinam. PEREAT Samaria, quoniam ad amaritudinem concitavit Deum suum.

III. PUNCTUM.

QUIBUS ergo amarum est conversari cum Christo, delicias eius convertunt in amaritudinem; Quia conversationem illam in qua suas ponit delicias ita reddunt amarum, ut quantæ fuissent deliciae, tanta fiat amaritudo. Ecce in pace, Ecce in deliciis meis amaritudo mea amarissima, TRISTITIAM super tristitiam de quibus oportuerat me gaudere; Vel enim fingunt se non audere: vel audent fingere se non posse sic mecum conversari: & ex utroque duplex est malum; unde tristitia duplicatur; cur enim non audent? quia scilicet sanctus ego sum, at verò propterea deberent ad me accedere, ut ex me sanctitatem haurirent. Cur autem dicunt se non posse? Quia videlicet nimis implicati sunt suis cupiditatibus; at nonne idcirco fatius esset se illis expedire ut ad me confugiant, quàm me refugere ne se illis expediant; In felle amaritudinis & obligatione iniquitatis visio te esse. O timendum Christi visum! sed ò magis timenda cordis amaritudo, & obligatio iniquitatis!

Expende quid sit obligatio iniquitatis; quam multi sic obligentur, quàm sit verendum ne sis ex illis. Nempe illud est quod aiebat S. Augustinus, ligatus non ferro alieno, sed sua ferrea voluntate. Velle meum, inquit, tenebat inimicus. inde mihi catenam fecerat, & constrinxerat me. Quippe ex voluntate perversa, facta est libido: & dum servitur libidini, facta est consuetudo: & dū consuetudini nō resistitur, facta est necessitas; quibus quasi ansulis quibusdam sibi innoxis, unde catenam appellavi, tenebat me obstrictum dura servitus.

Sicut itaque obstrictus & catena ligatus, ita retinetur, ut se ulterius movere non possit, quàm catena extendatur; sic constriunguntur plurimi suis inordinatis affectibus, audentque dicere se non posse aliter facere, se non posse vacare pieta-

Jer. 5.
Osee 14.

Is. 38.
2. Cor. 2.

Act. 8.

1. 8. Conf.
c. 5.

3. Reg. 15.

Is. 1.

Jer. 2.

Mich. 6.

pietati, se obligari mundo, familiae vocationi, quae non permittit talem cum Christo conversationem. Haec est scilicet ordinaria mundi & mundanorum iniquitas quando sua Christo praeferrunt, & haec est obligatio iniquitatis, quando sic sua praeferrunt, ut se ad id obligari fingant, nec se inde posse expedire credant.

O quam sic se peccata excusatum, cum inde magis acculeris! nam quod vocas impedimentum, mera est accedia, mera nausea: vel si mavis, ipsa est naturalis indoles plus a quo sui amans, quae quidquid sensibus non arridet, velut damnatum fugit suum; & cum propterea virtute stimulanda esset, suo nativo potius deseritur corpori ac desidia: quod ne appareat vitium, velle, inquis, aliud posse; Deum testor, per me non stat: sed talem secessum non patiuntur negotia, non permittit corporis valetudo, vetat officij ratio:

Ad eam us ergo cum fiducia ad thronum gratiae.

Proponi haec potest

VERITAS PRACTICA.

Qui cum fiducia non adeunt ad gratiae Christi thronum; & se à throni secludunt gratia, & Christum excludunt à throno gratiae.

RATIO postrema partii, quae sola difficultatem habet, hac est, quod qui negant aut diminuant facilitatem & beneficentiam Christi Domini conversantis nobiscum in sanctissimo Sacramento, Christum excludunt à throno gratiae.

Sed qui cum fiducia non adeunt ad gratiae Christi thronum, illi negant aut diminuant facilitatem & beneficentiam Christi Domini conversantis nobiscum in sanctissimo Sacramento.

Ergo hinc evidenter apparet veritas, & quam sit irreligiosum, religioso quodam praetextu se à familiaritate Christi velle abstrahere.

I. PUNCTUM.

PRAEMISSI debet tanquam fundamentum veritatis expendendae, quod quadruplex dici potest Thronus Christi gratiae. Primus est incarnationis de quo evidenter Apostolus ex Psalme Regio: *Thronus tuus Deus, in saeculum saeculi, virga aequitatis, virga regni tui.* Sicut enim Rex statim factus est ac incarnatus, ita & in throno sedisse dicendus est. Secundus est glorificationis, cum Christus resurrexit vel ad caelos ascendens in Patris sedit dextera, tunc in regnum venisse & proprium possedisse thronum frequenter memorat S. Joannes in Apocalypsi. *Qui vicerit, dabo illi sedere mecum in throno meo.* Tertius est justificationis, cum in

sicque fraudulententer teipsum vel à pijs libellis, vel à statis, meditando bonis, vel ab ipso frequentiori communionis usu, vel ab aliis demum Christianae pietatis exercitationibus abstrahis, quibus divina Christi conversatio colitur. Atque haec est illa interior amaritudo, de qua severè Apostolus, *Ne quia, inquit, radix amaritudinis sursum germinans impediatur, & per illam inquinetur vultus.*

Huic radici securim adhibe. Sonet vox ista in auribus: *Quia tepidus es; & quae inde plura sequuntur, non cessent pectus pungere.*

Quia verò etiam multi religionum praetextu curam, & augustiorem quandam reverentiam, ac dum cavent ne ista familiaritate de illo aliquid detrahant cultum; malunt minus esse familiares, ne sint minus religiosi; contra ex verbis Apostoli:

anima iusti tanquam Rex in proprio throno sedet, ut ait Author libri de Imitatione Christi, & de quo potest illud Davidis intelligi, *paravit in iudicio thronum suum.* Quartus denique profusionis gratiae in sanctissimo Sacramento, quem sic paucis expressit Sapientia; *Thronus meus in columna nubis, id est, obvelatus, coopertus, obumbratus: sic enim nobiscum conversatur Christus, sicut olim Deus in columna nubis cum Israelitico populo.*

Cur hic porò Thronus dicatur profusionis gratiae, pendetur aptius in ipsa proposito veritatis declaratione, quae non est tantum intelligenda de frequenti communionis usu, sed de quibusvis pietatis officijs, quibus devotio sanctissimi Sacramenti, & familiaris cum Christo conversatio colitur & exercetur.

Hoc est enim adire cum fiducia ad hunc thronum gratiae, crebro templum frequentare, ubi salutaris adoretur hostia; frequentes illuc pectoris jaculari motus, quibus vel laudetur, vel oretur, vel pio quovis alloquio nobiscum foveatur, ac de publicis simul privatisque rebus familiariter agitur. Hoc est, inquam, adire confidenter, hoc est admonemem audire Apostolum, *Ad eam us ergo cum fiducia, hoc est Christi nutrire delicias, hoc est gratias eius demereri, ut è contra,*

Hebr. 12.

Apo. 3.

Ecclesi. 24.

Hebr. 4.

Psal. 44.
Hebr. 1.

Apo. 3.

qui